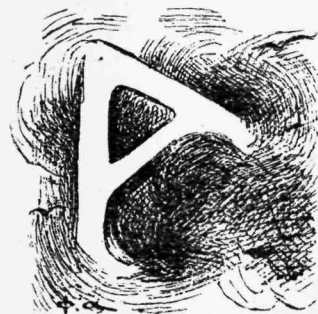

Ἡ ἑρασιτέχνις δεσποινὶς Τ. ΒΕΛΜΟΥ

ΤΑ ΛΑΚΕ ΦΟΙΒΑ ΦΟΙΝΗ...

— Σκοτεινιασμένο, ὑπνοβατικὸ ὄνειρο
μιάς νύχτας ἀπελπισμοῦ —

NAMEΣΑ στὰ σκο-
τεινὰ σύδενδρα ἔσπερα
τὸ βαρὺ μου βῆμα.
Σὰ συντρίμι ἐνὸς
τραγικοῦ χαμοῦ ἀνά-
μεσα στὰ σκοτεινὰ σύ-
δενδρα περπατοῦσα.

Στὴν ψυχὴ μου δέ
στάλαζε καμμιὰ δροσιὰ
καὶ τὰ πυρωμένα χεί-
σαρε...

Τὰ μάτια μου ξεπετοῦσαν τῆς κόκκινες φλόγες τους

πρὸς τὸ ἀλαργινὸ ἀκρογιάλι ποῦ κουρασμένα ἀπ' τοὺς
νύχιους θεόμους τοῦ πόντου ξεψυχούσανε ἀπαλὰ σὰ
φτερουγιάσματα λευκῶν πουλιῶν τὰ κύματα...

Σὲ μιὰν ὥρα θὰ προβάλλῃ σεμνὴ ἡ χαρραγὴ ἀπάνω
στὴ μελανὴ κορυφὴ κρατῶντας τὸ θαμπόλευκο λυχνάρι
τῆς στὰ ροδινοδάχτυλά της καὶ ἀργὰ θὰ κατέβῃ φεύγον-
τας τὸ κυνῆγι τοῦ χρυσοῦ ἡλίου, ν' ἀπλώτῃ τὸ φῶς τὴν
ἡμέρα...

Ἀκόμα στὸ σκοτάδι τῆς κοιμάται ἡ Νύχτα...

Ἔχει σκεπάσει τὸ μαῦρό της κορμὶ μὲ ἀσπροκέντητο
σεντόνι καὶ τὸ φεγγάρι ματωστάλακτο τρεμογέρονε στὰ
βαθυγάλαρα βάθια τῶν ἀγνωστων παλατιῶν του...

Μιὰ φωνή, μιὰ σπαραχτικὴ φωνὴ γοργόρηχη κατα-
φτάνει ἀπ' τὰ ὕψη καὶ βρῖσκει ἀντίλαλο φριχτὸ στὰ
θλιμμένα μου στήθια...

Κάθε στόνος τῆς εἶνε καὶ μιὰ δροσοσταλίδα γιὰ τὴν
πύρα τῆς ἀρρωστημένης ψυχῆς μου...

— Τί κλαῖς, σὺ, στὸ κόκκινο βασίλειμά μου καὶ ποῦ
τροιγυρίζεις τὰ σονομένα βήματά σου ἀνάμεσα στὰ σκο-
τεινὰ σύδενδρα τῆς βουβῆς ἐρημιᾶς; Ποιὸς ἀρρωστο;
καὶ μὸς σοῦ σφάζει τὴ ζωὴ;... Μὴν κλαῖς! ὅσοι σοῦ
κάνανε κακὸ κι' ὅσοι τὸν τάφο τῆς καταστροφῆς σοῦ
κρυφοσκάφτουν θανάτωσέ τους ἀλύπητα... Τὸ κάθε
κύπλημα ποῦ θὰ φέγγῃς στῆς κακὲς κεφαλές τους σὰ
μιὰ αὐλὴ γλυκιὰ σταγόνα ἀναπαιμοῦ θὰ σοῦ δροσορρα-
τίζει τὰ στήθια. Κράτα ἄτρομος στὸ στερεὸ σου χέρι
τοῦ κατακτητῆ τὸ δρεπάνι καὶ κόβε!... Κόβε ζωὴ,
σπάραξε ψυχές, ξεφύλλιζε μὲ πετρωμένη καρδιά ὅ,τι
ἀγρὸ σὰν τριαντάφυλλο καὶ παρθενικὸ σὰν κρῖνο χαμο-
γελάει στὸ ματόβρεχτο δρόμο σου... Τὸ ἀγνὸ καὶ τὸ
παρθενικὸ ποῦ λάμπει μπροστά σου αὐτὸ κόψε!... Πά-
τα σὲ πτώματα, κώφενε στοὺς δυνατοὺς ἀλαλαγμούς
τῶν θυμάτων σου, σκόρπα τὸ σπαραγμὸ, τὴ θλίψη, τὴν
ἐρημίωσι, τὴν καταχνιά, τὸ θάνατο... Καὶ κείνη ποῦ
ἴσως ἀγάπησες κι' ἐγγοιωσες τῆς τυραννίης ἐνὸς ἀπραγ-
ματοποίητου πόθου σου γιὰ τὴν ἀγκαλιά της, γιὰ τὰ
κάλλη της, θῆναι δική σου... Ὑψωσε ἄγριο τὸ ματω-
μένο δρεπάνι σου ἱπάνουνθέ της σὰν γίγαντας ἀνίκητος
ἀπ' τοῦ ψεύτη κόσμου τῆς κατάρξε... Θάναί δική
σου!... Ἀπλῶσε ἀδιάλυτο τὸ σύννεφο τοῦ θανάτου
τροιγύρω σου, κλεῖσε τὰ στείρεμμένα σου μάτια, δέσε τὴ
καρδιά σου μὲ τῆς μαρμαρόπλεχτες ἀλυσίδες τοῦ ἀλύ-
πητου καὶ... χτύπα!...

Μ' ἀποκοιμίσανε τοῦ ματωμένου φεγγαριοῦ οἱ χρη-
σμοί...

Ὑπνος γλυκὸς καρώνει τὰ βαρεῖα, μολυβένια βλέ-
φαρά μου καὶ δὲν σέρνω πιά τὸ βαρὺ βῆμά μου ἀνά-
μεσα στὰ σκοτεινὰ σύδενδρα τῆς βουβῆς ἐρημιᾶς...

Ἡ ψυχὴ μου κολυμπάει σὲ πέλαγα δροσιᾶς τώρα
καὶ τὰ δροσόβρεχτα χεῖλιά μου τίποτα δὲν κρυφοζήτηνε.

ὦ!... πές μου, πές μου ἀκόμα, σὺ, οὐρανοπλάνο
κόκκινο φεγγάρι...

Μ. ΔΟΥΡΑΚΗΣ

Πολλὰς γυναῖκας εὕρισκει τις εἰλικρινεῖς· ἀκριβῆ
δὲν εὕρισκει καμμιάν.

*

Ἀναπανομένη ὀριστικῶς ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς ἡ φιλία,
εἶνε ἀπὸ ὅλα τὰ αἰσθήματα τὸ ἐγωϊστικώτερον.

*

Ὅταν μερικαὶ γυναῖκες σὰς ὁμιλοῦν διὰ τὸν σύζυ-
γόν των, δὲν τὸ κάμνουν διὰ νὰ προφυλαχθοῦν, ἀλλ'
ἀπλῶς διὰ νὰ σὰς ἐνθαρρύνουν.

